

ΤΖΕΣΙΚΑ ΣΟΡΕΝΣΕΝ

Το μυστικό
της Ένα και του Μίσα

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισιμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE SECRET OF ELLA AND MICHA

Από τις Εκδόσεις Forever, Νέα Υόρκη 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το μυστικό της Έλα και του Μίσα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jessica Sorensen

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βάσια Τζανακάρη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Regina Wamba

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Jessica Sorensen, 2012

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2013, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-5044-04-6

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81

Τ.Κ. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΤΖΕΣΙΚΑ ΣΟΡΕΝΣΕΝ

Το μυστικό
της Έλα και του Μίσα

Μετάφραση:
Βάσια Τζανακάρη

Πρόλογος

Ελα

Αναρωτιέμαι αν μπορώ να πετάξω. Με τον άνεμο και τη βροχή στα μαλλιά μου, τα χέρια ανοιχτά, νιώθω ότι ίσως και να είναι δυνατό. Ίσως αν βρω το κουράγιο να πηδήξω απ' αυτό το στενό πεζούλι, να πετάξω μες στη νύχτα, σαν πουλί με δυνατά φτερά.

Και ίσως τότε να μπορούσα να ξανασιμίζω μαζί της.

«Τι κάνεις;» λέει ο Μίσα. Η φωνή του ηχεί πιο δυνατή απ' ό,τι συνήθως. «Κατέβα από κει. Θα χτυπήσεις». Τα γαλαζοπράσινα μάτια του με διαπερνούν μες στη βροχή. Κρατιέται από τις δοκούς πάνω από το κεφάλι του, διατάζοντας να βγει στο στενό πεζούλι.

«Δε νομίζω ότι θα κατέβω», λέω. «Νομίζω ότι ίσως και να μπορώ να πετάξω... όπως εκείνη».

«Η μαμά σου δεν μπορούσε να πετάξει». Ισορροπεί στο κιγκλίδωμα και κοιτάζει φευγαλέα το θολό νερό κάτω από τα πόδια μας. «Τι έχεις πάρει;»

«Ένα από τα χάπια της». Ρίχνω το κεφάλι μου προς

τα πίσω κι αφήνω τη βροχή να μουσκέψει ευχάριστα το πρόσωπό μου. «Απλώς ήθελα να δω πώς ένιωθε. Για ποιο λόγο πίστευε ότι ήταν ανίκητη».

Πατάει στη δοκό κι ανοίγει τα χέρια του. Οι ογκώδεις μπότες του γλιστράνε στο βρεγμένο μέταλλο. Αστράφτει πάνω από τα κεφάλια μας κι η αστραπή πέφτει στη γη.

«Η μάνα σου δεν ήξερε τι έκανε, αλλά εσύ ξέρεις». Με το ένα χέρι πιάνει το μεταλλικό σύρμα πάνω από το κεφάλι μας και απλώνει το άλλο χέρι προς το μέρος μου. «Έλα εδώ. Με έχεις κατατρομάξει».

«Δεν ξέρω αν μπορώ», λέω χαμηλόφωνα και γυρίζω να τον κοιτάξω. «Δεν ξέρω αν θέλω».

Επιχειρεί ένα βήμα προς το μέρος μου ανοιγοκλείνοντας διαρκώς τα μάτια του για να διώξει τη βροχή.

«Κι όμως, θέλεις. Είσαι δυνατή». Μου κάνει νόημα με το χέρι του. «Σε παρακαλώ, έλα εδώ».

Έτσι όπως κοιτάζω τα μαύρα νερά από κάτω μας, νιώθω το κορμί μου να παρασέρνεται, να χάνεται.

«Για όνομα του Θεού, Έλα!» φωνάζει ο Μίσα. Ο τόνος του είναι απότομος, οι μύες του σφιγμένοι. «Δώσ' μου το χέρι σου!»

Συνέρχομαι απότομα και πιάνω το χέρι του. Με το άλλο του χέρι με πιάνει από τη μέση και μας οδηγεί γρήγορα προς το κιγκλίδωμα, με σηκώνει και με περνάει από πάνω. Πατάω στην τσιμεντένια γέφυρα που είναι γεμάτη λακούβες με νερό. Οι λάμπες στις δοκούς φωτίζουν τη νύχτα και το αυτοκίνητο του Μίσα είναι παρακαρισμένο καταμεσής της γέφυρας, με την πόρτα του οδηγού ανοιχτή, μηχανή και φώτα αναμμένα.

Πηδάει πάνω από το κιγκλίδωμα και με αγκαλιάζει,

με τυλίγει στην ασφαλή αγκαλιά του, σαν να φοβάται να με αφήσει. Για μια στιγμή, νιώθω καλά, σαν να μην έχω ούτε βάρος ούτε έλεγχο του κορμιού μου. Κρύβω το πρόσωπό μου στο στήθος του και το βρεγμένο ύφασμα μου σκεύει το κρύο δέρμα μου. Η μυρωδιά του με ταξιδεύει εκεί όπου θέλω να επιστρέψω – στην παιδική μου ηλικία. Τότε που η ζωή δεν ήταν τόσο βαριά κι ασήκωτη, μάλλον γιατί ήμουν πολύ ανώριμη για να κατανοήσω πλήρως την αλήθεια της. Ο Μίσα αποτραβιέται και απομακρύνει τα βρεγμένα μαλλιά μου από τα μάτια μου.

«Μη μου το ξανακάνεις αυτό, δεν τα βγάζω πέρα χωρίς εσένα».

Πρέπει όμως να βγάλει άκρη με τη ζωή χωρίς αυτή την αντίληψη που έχει για μένα, γιατί δεν ξέρω για πόσο καιρό μπορώ να συνεχίσω έτσι, χωρίς να πνιγώ.

«Μίσα...» κάνω, μα η έκφρασή του με κάνει να σωπάσω.

Ξέρει τι θα του πω – πάντα ξέρει. Είναι ο καλύτερός μου φίλος, η αδελφή ψυχή μου. Σε έναν τέλειο κόσμο, ηλιόλουστο και ολάνθιστο, θα ήμασταν μαζί. Ο κόσμος όμως στον οποίο ζούμε είναι ένας κόσμος με διαλυμένες οικογένειες, μεθυσμένους πατεράδες και μανάδες που τα παρατάνε πολύ εύκολα.

«Συγγνώμη». Τον αγκαλιάζω σφιχτά, αποχαιρετώντας τον οριστικά. «Απλώς ήθελα να πάψω να σκέφτομαι. Όλα αυτά... παραήταν για μένα και το μυαλό μου έτρεχε με χίλια. Αλλά τώρα είμαι εντάξει. Μπορώ να σκεφτώ πάλι καθαρά».

Με αγγίζει στο μάγουλο και νιώθω τον αντίχειρά του καιτό έτσι όπως με χαϊδεύει απαλά.

«Την άλλη φορά να έρθεις να με βρεις – μην το βάλεις στα πόδια. Σε παρακαλώ. Ξέρω ότι τα πράγματα είναι δύσκολα, αλλά θα φτιάξουν. Πάντοτε τα καταφέραμε ό,τι κακό κι αν συνέβαινε». Σταγόνες βροχής σκαλώνουν στις βλεφαρίδες του, κυλάνε στα μάγουλά του και καταλήγουν στα σαρκώδη χείλη του. Νιώθω τον αέρα να αλλάζει, μια αλλαγή που εδώ και καιρό αισθανόμουν να έρχεται. Μισανοίγει τα χείλη του. «Έλα, σ'...»

Τον φιλάω για να σωπάσει, τα κορμιά μας γίνονται ένα. Οι γλώσσες μας μπλέκονται και τον αφήνω να γλείψει τη βροχή από το κάτω χείλος μου και να με γευτεί. Αγκαλιαζόμαστε τόσο σφιχτά, σαν να μη χορταίνουμε ο ένας τον άλλο, και νιώθω μια θερμότητα να διαπερνά τα βρεγμένα ρούχα μας και να μου ζεσταίνει το δέρμα. Θα μπορούσα να το αφήσω να συνεχίζεται αιώνια. Θα ήταν όμως λάθος.

Το κορίτσι που ο Μίσα αγαπάει πρέπει να εξαφανιστεί. Αποτραβιέμαι, καθώς δε θέλω να συμβεί κάτι μη αναστρέψιμο απόψε, και παίρνω μια τελευταία βαθιά ανάσα. Φεύγω και τον αφήνω στη γέφυρα, μες στη βροχή, μαζί με την παλιά Έλα.

1

8 μήνες αργότερα...

Έλα

Απεχθάνομαι τους καθρέφτες. Όχι επειδή σιχαίνομαι το είδωλό μου ούτε επειδή έχω κατοπτροφοβία. Απλώς οι καθρέφτες βλέπουν πίσω από τη βιτρίνα μου. Ξέρουν ποια ήμουν κάποτε· ένα παράτολμο κορίτσι με μεγάλο στόμα, που έδειχνε σε όλους τα συναισθήματά της. Δεν είχα μυστικά.

Αλλά τώρα τα μυστικά με ορίζουν.

Αν το είδωλό μου στον καθρέφτη αποκάλυπτε αυτό που φαινόταν εξωτερικά, δε θα είχα πρόβλημα. Τα μακριά καστανοκόκκινα μαλλιά μου ταιριάζουν με την ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα μου. Έχω πολύ ψηλά πόδια και, αν φορέσω τακούνια, είμαι πιο ψηλή από τα περισσότερα αγόρια που ξέρω, αλλά δε νιώθω άβολα. Αυτό που με τρομάζει βρίσκεται βαθιά μέσα μου και με τρομάζει γιατί είναι κομματιασμένο, σαν σπασμένος καθρέφτης.

Κολλάω με ταινία στον καθρέφτη που κρέμεται στον τοίχο του φοιτητικού μου δωματίου ένα από τα παλιά μου σχέδια. Είναι σχεδόν ολόκληρος καλυμμένος με ζωγραφιές και κρύβει το είδωλό μου, ολόκληρο εκτός από τα πράσινα μάτια μου. Ο αδιανόητος πόνος και τα μυστικά έχουν κάνει το βλέμμα μου παγερό.

Μαζεύω τα μαλλιά μου έναν ατημέλητο κότσο. Βάζω τα μολύβια μου σε ένα χαρτόκουτο πάνω στο κρεβάτι και τα πακετάρω μαζί με τα υπόλοιπα σύνεργα ζωγραφικής.

Η Λίλα μπαίνει χαμογελαστή στο δωμάτιο, πίνοντας κάτι.

«Αχ, Θεέ μου! Αχ, Θεέ μου! Χαίρομαι τόσο που τελειώσαμε».

Πιάνω ένα ρολό κολητικής ταινίας από τη σιφονιέρα.

«Αχ, Θεέ μου! Αχ, Θεέ μου!» την πειράζω. «Μα τι πίνεις;»

Γέρνει το κυπελλάκι της για να μου δείξει το περιεχόμενο και μου κλείνει το μάτι.

«Χυμό, χαζούλα. Απλώς χαίρομαι πολύ που έχουμε διακοπές. Ακόμα κι αν αυτό σημαίνει ότι θα γυρίσω σπίτι μου». Βάζει τα μαλλιά της πίσω από τ' αυτιά και ρίχνει ένα νεσεσέρ με καλλυντικά στην τσάντα της. «Είδες πουθενά το άρωμά μου;»

Δείχνω τα χαρτόκουτα στο κρεβάτι της.

«Νομίζω ότι το έχεις πακετάρει εκεί μέσα. Δεν ξέρω όμως σε ποιο απ' όλα, αφού δεν έβαλες ετικέτες».

Μου κάνει μια γκρομάτσα.

«Δεν μπορούμε να είμαστε όλες μανιακές με την τάξη. Αλήθεια, Έλα, καμιά φορά νομίζω ότι έχεις ιδεοψυχαναγκαστική διαταραχή».

Γράφω «Σύνεργα ζωγραφικής» όμορφα και τακτικά στο κουτί και κλείνω το καπάκι.

«Νομίζω ότι με έχεις καταλάβει», λέω αστεειυόμενη.

«Να πάρει». Μυρίζει τον εαυτό της. «Το χρειάζομαι. Ιδρώνω με όλη αυτή τη ζέση». Ξεκολλάει μερικές φωτογραφίες από τον καθρέφτη της και τις ρίχνει μέσα σε ένα ανοιχτό χαρτόκουτο. «Μα το Θεό, πρέπει να 'χει πενήντα βαθμούς σήμερα».

«Νομίζω και παραπάνω». Βάζω όλες τις εργασίες μου στα σκουπίδια. Σε όλες έχω πάρει άριστα. Στο λύκειο ήμουν μαθήτριά του δεκατρία. Δε σχεδιάζα να πάω πανεπιστήμιο αλλά τα πράγματα αλλάζουν – οι άνθρωποι αλλάζουν.

Η Λίλα περιεργάζεται τον καθρέφτη μου προβληματισμένη.

«Ξέρεις ότι δε θα έχουμε το ίδιο δωμάτιο όταν επιστρέψουμε το φθινόπωρο. Αν αφήσεις εδώ όλα σου τα σχέδια, θα τα πετάξει ο επόμενος».

Ένα μάτσο μουτζούρες είναι. Τρομακτικά μάτια, μαύρα τριαντάφυλλα πλεγμένα σε αγκαθωτούς θάμνους, το όνομά μου με περίτεχνα γράμματα. Κανένα από αυτά δεν είναι σημαντικό εκτός από ένα: το σκίτσο ενός παλιού φίλου που παίζει κιθάρα. Το ξεκολλάω προσεκτικά για να μη σκιστούν οι γωνίες.

«Θα τα αφήσω να τα βρει ο επόμενος», λέω και χαμογελάω. «Θα έχει ήδη διακοσμημένο δωμάτιο».

«Είμαι σίγουρη ότι όποιος έρθει θα θέλει να μπορεί να κοιταχτεί στον καθρέφτη». Διπλώνει ένα ροζ πουκάμισο. «Αν και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί ήθελες να έχεις καλυμμένο τον καθρέφτη. Δεν είσαι άσχημη, Ελ».

«Δεν είναι αυτό». Κοιτάζω το σχέδιο που συλλαμβάνει όλη την ένταση του βλέμματός του Μίσα.

Η Λίλα το αρπάζει από τα χέρια μου και τσαλακώνονται ελαφρώς οι γωνίες.

«Κάποια μέρα θα μου πεις ποιος είναι αυτός ο κύκλος».

«Είναι ένας παλιός γνωστός». Της παίρνω τη ζωγραφιά από τα χέρια. «Αλλά δε μιλάμε πια».

«Πώς τον λένε;» Ακουμπάει ένα χαρτόκουτο δίπλα στην πόρτα.

Βάζω τη ζωγραφιά στο κουτί και το κλείνω με ταινία.

«Γιατί ρωτάς;»

Ανασηκώνει τους ώμους.

«Από περιέργεια».

«Τον λένε Μίσα». Είναι η πρώτη φορά που λέω το όνομά του από τότε που έφυγα. Με πονάει, σαν καμιά πέτρα που έχει κολλήσει στο λαιμό μου. «Μίσα Σκοτ».

Ρίχνει μια ματιά πίσω από τον ώμο μου ενώ στοιβάζει τα υπόλοιπα ρούχα της σε ένα χαρτόκουτο.

«Αυτό το σχέδιο έχει πολύ πάθος. Δε φαίνεται να είσαι κάποιος τυχαίος. Είναι πρώην αγόρι σου;»

Πετάω το σάκο μου που είναι γεμάτος ρούχα δίπλα στην πόρτα.

«Όχι, δεν τα είχαμε ποτέ».

Με κοιτάζει δύσπιστη.

«Είχατε φτάσει όμως στο περίπου, σωστά;»

«Όχι. Σου είπα, ήμασταν φίλοι». Αλλά μόνο και μόνο επειδή εγώ δεν άφησα να γίνουμε κάτι παραπάνω. Ο Μίσα μπορούσε να δει μέσα μου και με τρομοκρατούσε η ιδέα να τον αφήσω να δει τα πάντα.

Πιάνει τα μαλλιά της –στο χρώμα του μελιού– αλογοουρά και κάνει αέρα στο πρόσωπό της.

«Ενδιαφέρον όνομα το Μίσα. Το όνομα κάποιου λέει πολλά για το χαρακτήρα του». Χτυπάει το δάχτυλό της στο πιγούνι της, σκεπτική. Τα νύχια της είναι περιποιημένα. «Βάζω στοίχημα ότι είναι σέξι».

«Έτσι λες για όλους», την πειράζω και βάζω το νεσεσέρ με τα καλλυντικά μου στην τσάντα.

Χαμογελάει αλλά τα μάτια της είναι θλιμμένα.

«Ναι, μάλλον έχεις δίκιο». Αναστενάζει. «Τουλάχιστον όταν σε αφήσω σπίτι σου θα δω τον μυστηριώδη Μίσα, για τον οποίο δεν είπες κουβέντα οχτώ μήνες που μοιραζόμασταν το ίδιο δωμάτιο;»

«Ελπίζω όχι», μουρμουρίζω και τη βλέπω να κατεβάζει τα μούτρα. «Λυπάμαι, αλλά ο Μίσα κι εγώ... δε χωρίσαμε καλά και δεν του έχω μιλήσει από τότε που έφυγα για να έρθω εδώ, τον Αύγουστο».

Ο Μίσα δεν ξέρει καν πού είμαι.

Κρεμάει τον φισκαρισμένο ροζ σάκο της στον ώμο.

«Να μια τέλεια ιστορία για το δωδεκάωρο ταξίδι που έχουμε μπροστά μας μέχρι να φτάσουμε σπίτι».

«Σπίτι...» Κοιτάζω με ορθάνοιχτα μάτια το άδειο δωμάτιο, το σπίτι μου τους τελευταίους οχτώ μήνες. Δεν είμαι έτοιμη να γυρίσω σπίτι και να αντιμετωπίσω όσους κρέμασα. Ιδίως τον Μίσα. Ο Μίσα βλέπει μέσα μου, σαν καθρέφτης.

«Είσαι καλά;» ρωτάει ανήσυχη η Λίλα.

Χαμογελάω ξεψυχισμένα και καταχωνιάζω τον πανικό μου σε ένα κουτί θαμμένο βαθιά στην καρδιά μου.

«Μια χαρά. Πάμε».

Πηγαίνουμε προς την πόρτα κουβαλώντας τα τελευταία χαρτόκουτα. Ψαχουλεύω τις άδειες τσέπες μου και συνειδητοποιώ ότι έχω ξεχάσει το κινητό μου.

«Στάσου. Νομίζω ότι ξεχάσα το κινητό μου». Αφήνω το κουτί κάτω, επιστρέφω τρέχοντας στο δωμάτιο και ρίχνω μια ματιά στη σκουπιδουσακούλα, στα λιγούστα άδεια πλαστικά ποτηράκια στο κρεβάτι και στον καθρέφτη. «Πού είναι;» Κοιτάζω κάτω από το κρεβάτι και μες στην ντουλάπα.

Κάτω από τη σκουπιδουσακούλα ακούγεται ο απαλός ήχος του *Funhouse* της Pink – ο ήχος κλήσης που έχω όταν με καλεί κάποιος άγνωστος. Σηκώνω τη σακούλα και βλέπω το κινητό μου με την οθόνη φωτισμένη. Το παίρνω και ξαφνικά μου κόβεται η ανάσα. Δεν είναι άγνωστος, απλώς ένας αριθμός που δεν πέρασα στη μνήμη όταν άλλαξα πάροχο.

«Μίσα». Τα χέρια μου τρέμουν, δεν μπορώ να απαντήσω αλλά δεν έχω και τη δύναμη να το βάλω στο αθόρυβο.

«Δε θα το σηκώσεις;» Η Λίλα μπαίνει στο δωμάτιο, με κοιτάζει απορημένη. «Τι συμβαίνει; Είσαι σαν να είδες φάντασμα».

Το τηλέφωνο σταματάει να χτυπά και το βάζω ξανά στην κωλότσεπη του σορτς μου.

«Να φεύγουμε. Έχουμε πολύ δρόμο μπροστά μας».

Η Λίλα μου απευθύνει έναν δήθεν στρατιωτικό χαιρετισμό.

«Μάλιστα, κυρία μου».

Με πιάνει αγκαζέ και βγαίνουμε στο πάρκινγκ. Μόλις φτάνουμε στο αυτοκίνητο, το κινητό μου με ειδοποιεί ότι έχω μήνυμα στον τηλεφωνητή.

Μίσια

«Γιατί να είναι το Έλα Ντάνιελς τόσο συνηθισμένο όνομα», μουρμουρίζει ο Ίθαν καθισμένος στην καρέκλα του υπολογιστή. Έχει βάλει τα πόδια πάνω στο γραφείο και ψάχνει βαριεστημένα στο ίντερνετ. «Ρε φίλε, η λίστα είναι ατελείωτη. Τα μάτια μου, δε βλέπω πια καλά». Τρίβει τα μάτια του. «Να κάνω ένα διάλειμμα;»

Κουνάω το κεφάλι μου αρνητικά ενώ κόβω βόλτες πάνω-κάτω στο δωμάτιο με το τηλέφωνο κολλημένο στο αυτί μου, κλοτσάω ρούχα κι ό,τι βρίσκω μπροστά μου. Με έχει βάλει στην αναμονή η κεντρική γραμματεία του Πανεπιστημίου της Ιντιάνα, περιμένω για απαντήσεις που πιθανόν δεν υπάρχουν. Αλλά πρέπει να προσπαθήσω – προσπαθώ από τη μέρα που η Έλα εξαφανίστηκε από τη ζωή μου. Τη μέρα που υποσχέθηκα στον εαυτό μου ότι θα την έβρισκα πάση θυσία.

«Είσαι σίγουρος ότι δεν ξέρει ο μπαμπάς της πού είναι;» Ο Ίθαν ακουμπάει το κεφάλι του πίσω, στην καρέκλα. «Είμαι σίγουρος ότι ο γέρος ξέρει πολύ περισσότερα από όσα λέει».

«Και να ξέρει, δε μου λέει. Ή απ' το καμένο μυαλό του έχει σβηστεί η πληροφορία».

Ο Ίθαν στριφογυρίζει στην καρέκλα του.

«Σκέφτηκες ποτέ ότι μπορεί να μη θέλει να βρεθεί;»

«Κάθε μέρα», μουρμουρίζω. «Κι αυτή η σκέψη με πεισμώνει ακόμα περισσότερο».

Ο Ίθαν γυρίζει ξανά στον υπολογιστή και συνεχίζει να ψάχνει ανάμεσα στις αμέτρητες Έλα Ντάνιελς που υπάρχουν στη χώρα. Αλλά δεν ξέρω καν αν είναι ακόμη στη

χώρα. Η γραμματέας επιστρέφει στο τηλέφωνο και μου απαντάει αυτό που περίμενα: Δεν είναι η Έλα Ντάνιελς που ψάχνω. Κλείνω το τηλέφωνο και το πετάω στο κρεβάτι.

«Να πάρει ο διάολος!»

Ο Ίθαν μου ρίχνει μια ματιά πάνω από τον ώμο του.

«Τίποτα;»

Βουλιάζω στο κρεβάτι και αφήνω το κεφάλι μου να πέσει στα χέρια μου.

«Τίποτα, για άλλη μια φορά».

«Κοίτα, ξέρει ότι σου λείπει», λέει ενώ πληκτρολογεί, «αλλά πρέπει να συνέλθεις. Μ' έχει πιάσει το κεφάλι μου μ' όλα αυτά τα κλαψουρίσματα».

Έχει δίκιο. Σταματάω την αυτολύπηση, φοράω μια μαύρη μπλούζα με κουκούλα και ένα ζευγάρι μαύρες μπότες.

«Πρέπει να πάω να πάρω ένα ανταλλακτικό. Θα μείνεις ή θα έρθεις;»

Κατεβάζει τα πόδια του στο πάτωμα και σπρώχνει την καρέκλα του μακριά από το γραφείο.

«Ναι, αλλά μπορούμε να περάσουμε από το σπίτι μου; Θέλω να πάρω τα ντραμς μου για την πρόβα. Εσύ θα έρθεις ή κάνεις ακόμη απεργία;»

Φοράω την κουκούλα και πηγαίνω προς την πόρτα.

«Έχω δουλειά απόψε».

«Μαλακίες». Κάνει να κλείσει την οθόνη του υπολογιστή. «Όλοι ξέρουν πως δεν παίζεις πια εξαιτίας της Έλα. Σταμάτα να κάνεις σαν γκόμενα και ξεπέρασέ τη».

«Νομίζω θα...» Διώχνω με ένα χτύπημα το χέρι του που είναι έτοιμο να κλείσει την οθόνη καθώς βλέπω ένα κορίτσι με σκούρα πράσινα μάτια και καστανοκόκκινα μαλλιά σαν της Έλα. Μόνο που φοράει φόρεμα και τα μάτια της

δεν είναι έντονα βαμμένα με αιλαίνερ. Φαίνεται ψεύτικη, σαν να προσποιείται ότι είναι χαρούμενη. Η Έλα που ήξερα εγώ ποτέ δεν προσποιούνταν.

Όμως αυτή πρέπει να είναι.

«Φίλε, τι κάνεις εκεί;» παραπονιέται ο Ίθαν όταν με βλέπει να αρπάζω το κινητό από το κρεβάτι μου. «Νόμιζα ότι τέλος για σήμερα».

Παίρνω τις πληροφορίες.

«Ναι, ψάχνω το τηλέφωνο της Έλα Ντάνιελς, στο Λας Βέγκας, στη Νεβάδα». Περιμένω. Ανησυχώ ότι δε θα είναι στον κατάλογο.

«Έχει πάει στο Λας Βέγκας». Ο Ίθαν κοιτάζει τη φωτογραφία στην οθόνη. Η Έλα στέκεται δίπλα σε ένα κορίτσι με ξανθά μαλλιά και γαλανά μάτια μπροστά στο Πανεπιστήμιο της Νεβάδα, στο Λας Βέγκας. «Παράξενη δείχνει, αλλά σέξι. Όπως και το κορίτσι δίπλα της».

«Ναι, αλλά δεν είναι ο τύπος σου».

«Όλες είναι ο τύπος μου. Άσε που μπορεί να είναι στριπτιζέζ, οπότε σίγουρα θα είναι ο τύπος μου».

Από τις πληροφορίες μου δίνουν μερικά νούμερα, το ένα ανήκει σε ένα κορίτσι που μένει στη φοιτητική εστία. Καλώ τον αριθμό και πηγαίνω προς το διάδρομο για να μιλήσω με την ησυχία μου. Χτυπάει και ξαναχτυπάει και τότε ακούω τη φωνή της Έλα στον τηλεφωνητή. Ακούγεται ίδια, μόνο λίγο πιο ψυχρή, σαν να παριστάνει την ευτυχισμένη, αλλά να μην τα καταφέρνει και πολύ καλά. Μετά τον χαρακτηριστικό ήχο, παίρνω βαθιά ανάσα και βγάζω τα εσώψυχά μου στον τηλεφωνητή.

2

Ξίλα

«Μα το Θεό, αν δε βρούμε τουαλέτα σύντομα, θα κατουρηθώ». Η Λίλα στριφογυρίζει στη θέση του συνοδηγού. Το κλιματιστικό δουλεύει στο φουλ και ακούμε το *Shake it Out* των Florence and the Machine. Μπροστά μας ξετυλίγεται ο αυτοκινητόδρομος, φιδογυρίζει πάνω από τους λόφους που είναι γεμάτοι δέντρα, φασκομηλιές, μες στην απαλή ροδαλή λάμψη του ηλιοβασιλέματος.

Το κινητό μου είναι στην τσέπη μου, το νιώθω βαρύ, σαν να ζυγίζει πενήντα κιλά.

«Μπορείς να σταματήσεις και να κατουρήσεις πίσω από κανένα θάμνο». Απλώνω τα γυμνά μου πόδια στο ταμπλό και ξεκολλάω το λευκό δαντελωτό φανελάκι από το δέρμα μου για να πάρω λίγο αέρα. «Άλλωστε, σε πέντε λεπτά φτάνουμε στην έξοδο».

«Δεν μπορώ να κρατηθώ». Μου ρίχνει ένα θυμωμένο βλέμμα και σφίγγει τα πόδια της. «Δε θα σου φαίνεται αστείο όταν το αμάξι αρχίσει να μυρίζει κάτουρο».

Πνίγω ένα γέλιο και ψάχνω στο GPS να βρω την κοντινότερη τουαλέτα.

«Υπάρχει μία στην επόμενη έξοδο, αλλά νομίζω πως είναι έξω».

«Τουαλέτα δεν είναι;»

«Ναι».

«Τότε μας κάνει». Στρίβει απότομα προσπερνώντας ένα ασημί Honda που μας κορνάρει. Η Λίλα γυρίζει και του κάνει κωλοδάχτυλο. «Τι βλάκας. Δεν καταλαβαίνει ότι θέλω να κατουρήσω;»

Κουνάω το κεφάλι μου πέρα-δώθε. Αγαπώ τη Λίλα πάρα πολύ, αλλά καμιά φορά γίνεται λιγάκι εγωκεντρική. Σε ένα βαθμό, βέβαια, αυτό με τράβηξε σ' εκείνη· ήταν τόσο διαφορετική από τους παλιούς μου φίλους στο Σταρ Γκρόουβ. Το κινητό μου χτυπάει για εκατομμυριοστή φορά, με ειδοποιεί ότι έχω ένα μήνυμα. Στο τέλος αποφασίζω να το κλείσω.

Η Λίλα χαμηλώνει τη μουσική.

«Φέρεσαι παράξενα από τότε που φύγαμε. Ποιος σε πήρε;»

Ανασηκώνω τους ώμους αδιάφορα και απενίζω τα πράσινα χωράφια.

«Κάποιος που δε θέλω να του μιλήσω αυτή την ώρα».

Πέντε λεπτά αργότερα, σταματάμε στην τουαλέτα στην άκρη της πόλης. Μοιάζει περισσότερο με καλύβα, έχει μεταλλικούς τοίχους και μια ξεθωριασμένη ταμπέλα. Το χωράφι πίσω της είναι γεμάτο σαραβαλιασμένα αυτοκίνητα και μπροστά της υπάρχει μια λίμνη.

«Δόξα τω Θεώ!» Χειροκροτάει ενθουσιασμένη και παρκάρει. «Επιστρέφω». Βγαίνει έξω και σέρνει τα πόδια της ως την τουαλέτα.

Βγαίνω κι εγώ και τεντώνω τα πόδια μου. Προσπαθώ να μην κοιτάζω τη λίμνη ή τη γέφυρα από πάνω της, αλλά το βλέμμα μου μαγνητίζεται από την υπερυψωμένη γέφυρα με τις δοκούς από πάνω και εκατέρωθέν της. Στη μεσαία στεκόμουν το βράδυ που παραλίγο να πηδήξω. Αν μισοκλείσω τα μάτια μου και γείρω το κεφάλι μου, τη βλέπω.

Ένα παλιό φορτηγάκι Chevy έρχεται προς το μέρος μας σαν σίφουνας και σηκώνει ένα σύννεφο σκόνης. Καθώς πλησιάζει, σουφρώνω τη μύτη μου γιατί ξέρω ποιος είναι: ένας από τους τελευταίους ανθρώπους που θέλω να δω. Σταματάει ακριβώς μπροστά στο χωράφι πίσω από τις τουαλέτες. Ένας ξερακιανός τύπος, με στενό τίσερετ, εφαρμοστό τζιν παντελόνι και καουμπόικες μπότες βγαίνει και περπατάει καμαρωτός. Ο Γκράντφορντ Ντέιβις, ο χαισικλής της πόλης, διαβόητος για τους καβγάδες του. Ο τύπος που με άφησε στη γέφυρα εκείνη τη φορική νύχτα πριν από οχτώ μήνες.

Χτυπάω την πόρτα της τουαλέτας.

«Έλα, Λίλα, τελειώνει».

Ο Γκράντφορντ κοιτάζει προς το μέρος μου αλλά δε βλέπω στα μάτια του κάποιο σημάδι αναγνώρισης, πράγμα που δε με εκπλήσσει. Έχω αλλάξει. Έχω πετάξει τα γκόθικ ρούχα μου, καθώς και το μαύρο αϊλάινερ και το στιλάκι «κακό κορίτσι», κι έχω αποκτήσει ένα πιο ανάλαφρο και ευχάριστο στιλ, για να μην ξεχωρίζω απ' το πλήθος.

«Δεν μπορείς να πιέσεις τη φύση, Έλα», φωνάζει η Λίλα πίσω από την πόρτα. «Άσε με να κατοικήσω με την ησυχία μου».

Παρατηρώ με γερακίσιο βλέμμα τον Γκράντφορντ, που κυλάει ένα λάστιχο στο χωράφι, προς το φορτηγάκι του.

Η πόρτα της τουαλέτας ανοίγει και η Λίλα βγαίνει έξω κάνοντας ένα μορφασμό.

«Μπλιάχ, τρομερή αηδία εκεί μέσα. Μπορεί να κόλλησα έρπητα και μόνο που κοιτάξα την τουαλέτα». Αναριγεί και σκουπίζει τα χέρια της στο φόρεμά της. «Και δεν είχε και χαρτί».

Ο Γκράντφορντ είναι άφαντος, αλλά το φορτηγάκι του είναι ακόμη εκεί.

Αρπάζω τη Λίλα από το χέρι και την τραβολογώ προς το αυτοκίνητο.

«Πάμε να φύγουμε».

Η Λίλα σηκώνει τα φρύδια της γεμάτη απορία καθώς προσπαθεί να με προλάβει.

«Τι έπαθες;»

«Τίποτα. Απλώς ήταν ένας τύπος εκεί, στο χωράφι, που πραγματικά δεν ήθελα να του μιλήσω».

«Πρώην γκόμενος;»

«Όχι, ούτε καν...» Η φωνή μου σβήνει καθώς βλέπω τον Γκράντφορντ να κάνει τον κύκλο της τουαλέτας.

Το μέτωπό του είναι ιδρωμένο και το παντελόνι του γεμάτο λεκέδες από χορτάρι.

«Μπορώ να σου μιλήσω μια στιγμή;»

«Γιατί;» ρωτάω, ανοίγοντας την πόρτα. *Θεέ μου, κάνε να μην αναφέρει εκείνο το βράδυ, σε παρακαλώ.*

Η Λίλα κοκαλώνει καθώς ανοίγει την πόρτα και με κοιτάζει.

«Έλα, τι συμβαίνει;»

Ο Γκράντφορντ βάζει τα χέρια στις τσέπες και κοιτάζει το καπό του αυτοκινήτου.

«Δικό σας είναι το αμάξι;»

«Όχι, το κλέψαμε και πάμε βόλτα». Να πάρει. Έχει μόλις δέκα λεπτά που επέστρεψα και μου ξαναβγαίνει κιόλας το παλιό μου ύφος. «Θέλω να πω, ναι, δικό της», λέω και δείχνω με ένα νεύμα τη Λίλα.

«Αναρωτιόμουν τι ταχύτητες πιάνει».

Μου χαμογελάει πονηρά και θέλω να ξεράσω. Ποτέ δε μου άρεσε ο Γκράντφορντ. Ήταν γλοιώδης, και ήταν και αυτός ένας λόγος που του είχα ζητήσει να με πάει στη γέφυρα εκείνη τη νύχτα – ήταν ο μόνος άνθρωπος που ήξευρα που θα με άφηνε μόνη μου εκεί πέρα.

Δεν μπορώ να κρατηθώ.

«Μάλλον μεγαλύτερες από το φορηγάκι σου».

Χαμογελάει αυτάρεσκα.

«Με προκαλείς;»

Κουνάω πέρα-δώθε το κεφάλι μου και κάνω νόημα στη Λίλα να μπει στο αυτοκίνητο.

«Όχι, δε σε προκαλώ. Μια παρατήρηση έκανα».

Ξάφνου φαίνεται να σκέφτεται κάτι.

«Για μια στιγμή. Γνωριζόμαστε;»

Τον αγνωώ και κάνω να κλείσω την πόρτα, εκείνος όμως με σταματάει.

«Να με πάρει! Όντως γνωριζόμαστε. Είσαι η Έλα Ντάνιελς». Με κόβει από πάνω μέχρι κάτω, τα πόδια μου, το κομμένο τζιν σορτσάκι, το δαντελένιο λευκό φανελάκι, και το βλέμμα του στέκεται στα μάτια μου με το ροζ αϊλάινερ. «Έχεις... έχεις αλλάξει».

«Έτσι γίνεται στο πανεπιστήμιο». Κοιτάζω τις καουμπόικες μπότες του, το σκισμένο τζιν και το λεκιασμένο μπλουζάκι. «Εσύ πάλι δεν άλλαξες καθόλου».

«Το στόμα σου, απ' ό,τι βλέπω, ίδιο», λέει απότομα.

«Και μη νομίζεις, δεν άλλαξες προς το καλύτερο. Για την ακρίβεια, μοιάζεις σαν καμιά φιλενάδα της Στέισι Χάρις».

«Μην υπερβάλλεις», λέω. Η Στέισι Χάρις ήταν ένα δημοφιλές κορίτσι στην τάξη μας. Αρχηγός των μαζορετών, βασίλισσα του χορού, φόραγε συχνά ροζ.

Κάνει ένα μορφασμό.

«Δεν άλλαξες μόνο εξωτερικά όμως. Αν παλιά σε σύγκρινε κάποιος με τη Στέισι Χάρις θα του 'χες ρίξει σύγουρα μπουνιά».

«Η βία δεν είναι λύση». Κάνω πάλι να κλείσω την πόρτα. «Πρέπει να πηγαίνω».

Προλαβαίνει την κίνησή μου, αρπάζει την πόρτα και την ανοίγει διάπλατα.

«Δε θα πας πουθενά αν δε μου δώσεις κάτι».

«Σαν τι, καμιά κλοτσιά στ' αρχίδια;» του λέω απειλητικά αλλά η αλήθεια είναι ότι έχω αναστατωθεί. Μπορεί να τσαμπουκαλεύομαι, αλλά στην πραγματικότητα έχω να κάνω με έναν μεγαλόσωμο τύπο που μπορεί άνετα να μου κάνει κακό.

Τα γκριζα μάτια του σκοτεινιάζουν καθώς ο ήλιος δύει πίσω από τους λόφους.

«Άκουσα ότι την κοπάνησες. Μάζεψες τα πράγματά σου ένα βράδυ κι έφυγες. Τσαντίστηκε πολύς κόσμος. Εκείνοι που πάντα σε προστάτευαν όταν το μεγάλο στόμα σου σε έβαζε σε μελάδες. Ιδίως εκείνος ο τύπος που ήταν συνέχεια μαζί σου».

«Μην κάνεις ότι δεν ξέρεις το όνομά του». Η φωνή μου τρέμει ελαφρώς. Νιώθω ότι δεν ελέγχω την κατάσταση και αρχίζω να πανικοβάλλομαι. «Δεν ξεχνάς τα ονόματα των ανθρώπων που σου έχουν σπάσει τα μούτρα».

Μια φλέβα φουσκώνει στον χοντρό λαιμό του. Χτυπάει με τη γροθιά του το παράθυρο.

«Εκείνο το βράδυ ήμουν κοιμιάτια και ο Μίσα τελείως νηφάλιος. Και ήταν μαλακία που με χτύπησε από το πουθενά μόνο και μόνο επειδή σε άφησα στη γέφυρα. Θέλω να πω, εσύ μου ζήτησες να σε πάω εκεί. Γιατί ήταν δικό μου το φταιξιμο, διάολε;»

Απ' ό,τι φαίνεται, ο Μίσα δεν τον έχει χτυπήσει μόνο μία φορά γιατί εγώ δεν αναφέρομαι σ' αυτό το περιστατικό. Τραβάω το χερούλι της πόρτας.

«Θα κλείσω την πόρτα τώρα κι εσύ θα φύγεις».

«Ποια είσαι;» Με κοιτάζει από πάνω μέχρι κάτω.

«Αυτή που ήμουν πάντα», μουρμουρίζω. «Χωρίς το παρελθόν». Κλείνω την πόρτα ήρεμα. «Μπορείς να φύγεις, Λίλα».

Η Λίλα κάνει όπισθεν και βγαίνει στην άσφαλτο. Δεν κοιτάζω πίσω μου, ούτε τον Γκράντφορντ ούτε τη γέφυρα. Παίρνω ανάσες από τη μύτη, προσπαθώ να συγκεντρωθώ και να κοντρολάρω τα συναισθήματά μου.

«Τι ήταν όλο αυτό;» ρωτάει η Λίλα. «Ποιος ήταν αυτός ο γλοιώδης;»

Βάζω τη ζώνη μου και δυναμώνω τον κλιματισμό.

«Ένας τύπος που ήξερα στο σχολείο».

«Μου φάνηκε ότι θα σε σκότωνε, ξέρω γω... Ίσως θα έπρεπε να καλέσουμε την αστυνομία».

Σκηνές από την παλιά μου ζωή αναδύονται στην επιφάνεια.

«Έτσι είναι τα πράγματα εδώ. Άλλωστε, σκυλί που γαβγίζει... Έχε μου εμπιστοσύνη. Απλώς είχε εκνευριστεί με κάτι που έκανα».

Γουρλώνει τα μάτια της και σφίγγει το τιμόνι.

«Τι έκανες;»

Ρίχνω μια φευγαλέα ματιά στο καθρεφτάκι, ο δρόμος πίσω μας είναι έρημος.

«Δε θέλω να το συζητήσω».

Κόβει ταχύτητα καθώς το όριο ταχύτητας μειώνεται.

«Πώς τα κατάφερες; Ήσουν τόσο ήρεμη όταν πήγε να κρατήσει την πόρτα ανοιχτή. Εγώ είχα φρικάρει».

«Ένστικτο», λέω ψέματα. Αν ήξερε τον πραγματικό λόγο, δεν υπήρχε περίπτωση να γινόμασταν φίλες.

Όσο πλησιάζουμε σπίτι, νιώθω όλο και πιο έντονη την παρόρμηση να βάλω τη Λίλα να κάνει αναστροφή και να γυρίσουμε πατημένες στο Λας Βέγκας. Η Λίλα αρχίζει να χαλαρώνει μετά το επώδυνο περιστατικό με τον Γκράντφορντ μόνο όταν έχουμε αφήσει την τουαλέτα αρκετά πίσω μας. Στο υπόλοιπο της διαδρομής συζητάμε για τα μαθήματα και τα πάρτι που κάνουν οι διάφορες αδελφότητες, αλλά όταν μπαίνουμε στο δρομάκι που οδηγεί στο γκαράζ του σπιτιού μου, φαίνεται ξανά φοβισμένη, πανικόβλητη.

«Ωραία είναι εδώ...» Αναρριγεί καθώς κοιτάζει από το παρμπρίζ. «Εδώ μεγάλωσες λοιπόν;»

Η πανσέληνος λάμπει στον ουρανό, φωτίζοντας τα σκουπίδια που είναι στοιβαγμένα στο δρομάκι που οδηγεί στο γκαράζ, την παλιά ναυτική σπάθα στηριγμένη πάνω σε τοιμεντόλιθους μπροστά από το γκαράζ και το δίπλωτο σπίτι μου, με την μπογιά που έχει ξεφλουδίσει απ' τη βροχή. Το δέντρο δίπλα στο παράθυρο του δωματίου μου

δείχνει ετοιμοθάνατο. Κάποτε το χρησιμοποιούσα για να το σκιάω, αλλά η τελευταία φορά που την κοπάνησα ήταν τη νύχτα που πέθανε η μητέρα μου. Ποτέ δε θα ξαναένβω στο καταραμένο το δέντρο.

«Ναι, αυτό είναι το σπίτι μου». Βγαίνω στο δροσερό αεράκι. Από το διπλανό σπίτι ακούγεται τέραμα το *Like an Angel* των Rise Against. Τα φώτα στο σπίτι είναι αναμμένα και ακούγονται φωνές. Το δρομάκι που οδηγεί στο γκαράζ του σπιτιού είναι γεμάτο αυτοκίνητα το ένα σχεδόν πάνω στο άλλο και κάποιοι καπνίζουν στην αυλή με το ξεραμένο γρασίδι και στη βεράντα.

Τα πάρτι του Μίσα. Λες και ο χρόνος έχει σταματήσει και περιμένει να γυρίσω πίσω.

«Τα καλά πράγματα δεν αλλάζουν εδώ». Κάνω το γύρο του αυτοκινήτου. «Λίλα, ανοίγεις το πορτμπαγκάζ, σε παρακαλώ;»

Το ανοίγει και βγαίνει διστακτικά από το αυτοκίνητο. Με το βλέμμα καρφωμένο στο πάρτι, πιπιλάει τον αντίχειρά της – το συνηθίζει όταν νιώθει νευρικότητα.

«Χριστέ μου, γίνεται πιο χαμός κι από πάρτι αδελφότητας. Δεν ήξερα ότι ήταν δυνατό κάτι τέτοιο».

Κρεμάω μια βαριά τσάντα στον ώμο μου.

«Σίγουρα θέλεις να κοιμηθείς σπίτι μου απόψε;» Ψάχνω στο πορτμπαγκάζ να βρω το νεσεσέρ μου. «Στη διπλανή πόλη υπάρχουν μερικά αξιοπρεπή ξενοδοχεία».

«Απλώς δεν έχω συνηθίσει τέτοια μέρη, αυτό είναι όλο... Δεν υπάρχει πρόβλημα». Παίρνει ένα απ' τα μαξιλάρια μου από το πορτμπαγκάζ και το αγκαλιάζει σφιχτά.

«Είσαι σίγουρη;» Παίρνω ένα μικρό χαρτόκουτο παραμάσχαλα. Δε θέλω να μείνει και να δει αυτή την πλευ-

ρά της ζωής μου. «Αυτό το μέρος παραείναι για μερικούς ανθρώπους».

Με κοιτάζει στραβωμένη και μου κουνάει το δάχτυλο.

«Μπορεί να κατάγομαι από κυριλέ πόλη, αυτό όμως δε σημαίνει ότι δεν έχω ξαναβρεθεί σε πιο ζόρικες περιοχές. Εξάλλου έχουμε πάει και σ' εκείνο το ενεχυροδανειστήριο τότε που πήγαμε στο Λας Βέγκας και η γειτονιά σίγουρα δεν ήταν καλή».

Δεν ήταν και τόσο άσχημη περιοχή αλλά αποφασίζω να μην πω τίποτα, αφού θα μείνει μόνο ένα βράδυ.

«Συγγνώμη, απλώς... θέλω να είσαι άνετη». Ξανακρεμάω την τσάντα μου στον ώμο μου και ψάχνω μες στο σκοτεινό πορτοπαγκάζ για την άλλη μου τσάντα.

«Υπόσχομαι ότι θα αντέξω ένα βράδυ». Φιλιάει σταυρό και χαμογελάει. «Για την ακρίβεια, μπορεί να φανώ τόσο γενναία, που να πάω να ρίξω μια ματιά και στο πάρτι δίπλα».

Αλλάζω αμέσως θέμα.

«Μπορούμε να πάρουμε αύριο τα υπόλοιπα πράγματα. Δεν ξέρω για σένα, εγώ είμαι πτώμα».

«Εγώ...» Κοιτάζει προς το δρομάκι που οδηγεί στο γκαράζ. «Θεούλη μου, ποιος είναι αυτός; Για στάσου. Δεν είναι... ναι... ναι...» Αφήνει μια μικρή κραυγή και αρχίζει να χοροπηδάει. «Έλα, νομίζω ότι είναι εκείνος ο τύπος στη ζωγραφιά σου, ο Μίσα, που λες ότι δεν τα είχατε ποτέ».

Η τσάντα μου πέφτει στο έδαφος καθώς σκύβω, προσπαθώντας να βρω τρόπο να ξεφύγω. *Να κρυφτώ πίσω από το αυτοκίνητο; Να τρέξω στο σπίτι; Να χωθώ στο πορτοπαγκάζ.*

«Γεια σου, κούκλα», λέει ο Μίσα με τη σαγηνευτική

φωνή του. «Καλύτερα να μην παρκάρεις εδώ μπροστά. Μπορεί κάποιος να σ' το κλέψει».

Στο άκουσμα της φωνής του αναριγώ. Πίστευα πως αυτό το συναίσθημα θα εξαφανιζόταν έπειτα από οχτώ μήνες μακριά του, αλλά για κάποιο λόγο ο χρόνος που πέρασε είχε το ακριβώς αντίθετο αποτέλεσμα – έχει φουντώσει και κυριεύει το κορμί μου. Κάνω πως ασχολούμαι με ένα κουτί στο πορτμπαγκάζ και κρύβω το κεφάλι μου στο σκοτάδι.

Η Λίλα χασκογελάει.

«Δε νομίζω να 'χει πρόβλημα το αυτοκίνητο. Είναι το σπίτι της φίλης μου».

«Το σπίτι της φίλης σου...» λέει και η φωνή του σβήνει καθώς προσπαθεί να κάνει τη σύνδεση στο μυαλό του. Η αγωνία με κατατρώνει. «Για στάσου. Μιλάς για την Έλα Ντάνιελς;»

Καταφέρνω να συνέλθω και κλείνω το πορτμπαγκάζ. Όταν με βλέπει, γουρλώνει τα μάτια και στο πρόσωπό του σχηματίζεται η ίδια έκφραση που σχηματίστηκε όταν η μαμά του του είπε ότι ο μπαμπάς του είχε φύγει και δεν επρόκειτο να γυρίσει.

Ανοιγοκλείνει τα μάτια του. Η έκπληξη χάνεται και διακρίνω μια υποψία θυμού.

«Τι κάνεις εδώ; Νόμιζα ότι είσαι στο Λας Βέγκας».

Για μια στιγμή δεν μπορώ να μιλήσω, με κατακλύζουν ανάμεικτα συναισθήματα που τον ξαναβλέπω. Ο Μίσα πάντα ήταν εξωφρενικά ωραίος, τόσο ωραίος, που ένας ζωγράφος θα πέθαινε να τον ζωγραφίσει. Φοράει ένα καρό κόκκινο πουκάμισο, μαύρο τζιν και μαύρες μπότες. Τα χείλη του είναι σαρκώδη, με έναν ασημένιο κρίκο, και τα καστανόξανθα μαλλιά του ελαφρώς σπαστά. Το δέρμα του

δείχνει πορσελάνινο και τα γαλαζοπράσινα μάτια του κρύβουν πιο πολλά απ' όσα μπορώ να αντέξω.

«Εκεί ήμουν, λόγω της σχολής, αλλά τώρα γύρισα», λέω με τον ευγενικό τόνο που χρησιμοποιώ με όλους τους τελευταίους οχτώ μήνες, αλλά μέσα μου η καρδιά μου είναι άγρια κι ο πόθος μου απαράλλαχτος, νιώθω ακριβώς όπως όταν έφυγα. «Για μια στιγμή. Ήξερες ότι ήμουν εκεί;»

Προσπερνάει τη Λίλα και στέκεται ακριβώς μπροστά μου. Ο Μίσα είναι από τους λίγους άντρες που είναι πιο ψηλοί από μένα και αναγκάζομαι να σηκώνω το κεφάλι μου για να τον κοιτάξω κατάματα.

«Δεν είχα την παραμικρή ιδέα πού ήσουν μέχρι σήμερα το πρωί», λέει. «Αφού δεν είπες σε κανέναν πού πήγες».

Ο πόνος στη φωνή του μου ματώνει την καρδιά. Το κινητό στην τσέπη μου με το μήνυμα που μου άφησε ζυγίζει έναν τόνο.

«Συγγνώμη, είχα ανάγκη να ξεφύγω για λίγο από αυτό το μέρος. Ήμουν... ήταν όλα... ξέρεις πώς ήταν τα πράγματα».

«Όχι, δεν ξέρω πώς ήταν». Πιάνεται από το πορτοπαγκάζ λες και θα πέσει. «Αφού έφυγες και δε μου είπες πού διάολο πήγες».

Πρέπει να απομακρυνθώ πριν βρεθεί κοντά μου και όλος μου ο αυτοέλεγχος πάει περίπατο. Σηκώνω την τσάντα μου και τον χαιρετάω.

«Χάρηκα που σε ξαναείδα, αλλά είμαστε δώδεκα ώρες στο δρόμο και το μόνο που θέλω είναι να ξαπλώσω».

«Εγώ δεν είμαι και τόσο κουρασμένη», λέει η Λίλα. Της ρίχνω ένα ικετευτικό βλέμμα. «Ή μπορεί και να είμαι». Κάνει πως χασμουριέται.

Πηγαίνω βιαστικά προς την πλαϊνή πόρτα του σπιτιού

μου, αλλά ο Μίσα μου φράσσει το δρόμο, το χέρι του κατεβαίνει πάνω στο αυτοκίνητο λες κι είναι μπάρα σε σιδηροδρομικές γραμμές. Δαγκώνει το κρικάκι του, το βλέμμα του γεμάτο πάθος, δείχνει έτοιμος να με φιλήσει.

Για ένα δευτερόλεπτο, εύχομαι να το κάνει.

Σκύβει στο αυτί μου και ψιθυρίζει.

«Έλα μαζί μου. Σε παρακαλώ. Περίμενα οχτώ μήνες να σου μιλήσω».

Η φωνή του με κάνει να παίρνω φωτιά και τινάζομαι απότομα.

«Δεν μπορώ να σου μιλήσω, Μίσα». Παγώνω για μια στιγμή, πισωπατάω και χτυπάω το γοφό μου στο αυτοκίνητο. Δάκρυα ανεβαίνουν στα μάτια μου αλλά έχω να κλάψω πάνω από χρόνο γιατί αρνούμαι να καταρρέυσω. Κάνω επιτόπου στροφή και τρέχω στο σπίτι.

Δε με φωνάζει, δεν είναι το στίλ του, αλλά νιώθω το βλέμμα του στην πλάτη μου μέχρι που μπαίνω μέσα.

Μόνο τότε μπορώ να ανασάνω ξανά.

Μίσα

Θα 'παιρνα όρκο ότι ονειρεύομαι. Η Έλα στέκεται μπροστά μου και μοιάζει με εκείνο το τσουλάκι τη Στέισι Χάρις, μια μαζορέτα στο σχολείο μας που η Έλα κάποτε την είχε δείρει γιατί είχε κοροϊδέψει ένα κορίτσι σε αναπηρικό καροτσάκι.

Ήταν κι αυτός ένας από τους λόγους που την είχα ερωτευτεί· η φωτιά, το πάθος, και η ανάγκη της να υπερασπίζεται τους απόκληρους, ακόμα κι αν αυτό σήμαινε ότι θα

γινόταν και η ίδια απόκληρη. Δεν ανήκε ποτέ πουθενά – ήταν απλώς η Έλα. Και τώρα έχει γίνει η τέλεια γυναίκα-ρομπότ, να πάρει η οργή. Είναι ακόμη πολύ σέξι βέβαια, το κορμί της σφιχτό, τα πόδια της ατελείωτα. Έχω φανταστεί τα πόδια της τυλιγμένα γύρω μου πολλές φορές και, ακόμα και τώρα που δείχνει ξένη, αντίστοιχες εικόνες κατακλύζουν το μυαλό μου.

Τα πανέμορφα πράσινα μάτια της γυαλίζουν, σαν να πνίγει πράγματα μέσα της. Δε χαίρεται που με βλέπει κι αυτό με πονάει λιγάκι αλλά πιο πολύ με τσαντίζει. Αρχίζει να λέει ότι είναι κουρασμένη, κάτι που το έκανε όποτε ήθελε να αποφύγει να αντιμετωπίσει καταστάσεις. Παρατηρώ τα χείλη της να κινούνται, θέλω να τη φιλήσω σαν τρελός, διάολε, αλλά ξέρω ότι θα μου έριχνε κλοτσιά αν δοκίμαζα. Έτσι, σκύβω και μυρίζω τα μαλλιά της και την εκλιπαρώ να έρθει μαζί μου.

Εκείνη τότε τρέχει και κλειδώνεται μες στο σπίτι. Την παίρνω στο κατόπι αλλά ξαφνικά ένα φρόσιμπι με χτυπάει στο κεφάλι.

«Συγγνώμη, φίλε», φωνάζει ο Ίθαν πηδώντας το φρόιχτη χαμογελαστός. «Μου ξέφυγε».

Τρίβω το κεφάλι μου και σηκώνω τα φρύδια μου ενοχλημένος.

«Βρήκες την ώρα, βλάκα».

Σηκώνει ψηλά τα χέρια.

«Είπα συγγνώμη. Στεκόσουν σαστισμένος, σαν καμιά χαζογοκόμενα, έτσι είπα να σε συνεφέρω». Σηκώνει το φρόσιμπι από το τσιμέντο και σφυρίζει με θαυμασμό μόλις βλέπει τη Mercedes της φίλης της Έλα. Σηκώνει τα μανίκια του και φέρνει μια γύρα το αυτοκίνητο. «Ποια-

νού είναι αυτή η αμαξάρα; Μη μου πεις, είναι της Έλα;»

«Νομίζω της φίλης της». Ρίχνω μια ματιά στην πίσω πόρτα του σπιτιού της, σκέφτομαι αν πρέπει να μπουκάρω και να απαιτήσω να μου πει γιατί με απέφευγε οχτώ ολόκληρους μήνες.

«Από τότε η Έλα κάνει παρέα με κόσμο που έχει τέτοια αμαξία;» ρωτάει κοιτάζοντας από τα φιμέ τζάμια.

«Λείπει οχτώ μήνες». Πισωπατάω, με τα χέρια στις τσέπες, πλησιάζοντας προς το φράχτη που χωρίζει την αυλή της Έλα από τη δική μου. «Ποιος ξέρει ποια είναι πλέον».

Χρειάζομαι ένα ποτό, αν και δεν έχω βάλει αλκοόλ στο στόμα μου εδώ και οχτώ μήνες. Τη μέρα που η Έλα έφυγε χωρίς να αφήσει σημείωμα ή να αποχαιρετήσει, είχα πάει στη λίμνη, μέθυσσα και ξέσπασα το θυμό μου στον Γκράντφορντ Ντέιβις. Ήρθαν οι μπάτσοι και με συνέλαβαν για μέθη και επίθεση. Ακόμη είμαι υπό επιτήρηση και ήμουν υποχρεωμένος να πηγαίνω και σε μαθήματα διαχείρισης θυμού για ένα διάστημα. Είχα καταφέρει να συμμαζεутώ, αλλά πέντε λεπτά μετά την άφιξη της Έλα είμαι έτοιμος να τα πετάξω όλα στα σκουπίδια. Πηγαίνω στην κουζίνα, πιάνω μια μπίρα από το ψυγείακι και κάθομαι στον καναπέ ανάμεσα σε μια ξανθιά και μια μελαχρινή.

Η ξανθιά χασκογελάει.

«Ποπό, επέστρεψε επιτέλους ο Μίσα, το κακό παιδί;»

Δε θυμάμαι το όνομά της αλλά πάω πάσο.

«Και βέβαια, μωρό μου».

Ύστερα πίνω την μπίρα μου και θάβω τον πόνο βαθιά μέσα μου, μαζί με την Έλα. Είναι το μόνο κορίτσι που καταφέρνει να με αναστατώνει τόσο. Το μόνο κορίτσι που δε με ήθελε ποτέ.

*Το κορίτσι που ο Μίσα αγαπάει
πρέπει να εξαφανιστεί. Αποτραβιέμαι, καθώς δε θέλω
να συμβεί κάτι μη αναστρέψιμο απόψε, και παίρνω
μια τελευταία βαθιά ανάσα. Φεύγω και τον αφήνω
στη γέφυρα, μες στη βροχή, μαζί με την παλιά Έλα.*

Η Έλα και ο Μίσα είναι κολλητοί από τα παιδικά τους χρόνια μέχρι που ένα τραγικό γεγονός καταστρέφει τη σχέση τους.

Η Έλα αποφασίζει να αφήσει τα πάντα πίσω της, ακόμη και τον Μίσα, και να κάνει μια καινούργια αρχή στο πανεπιστήμιο.

Ήρθε το καλοκαίρι και η Έλα δεν έχει πού αλλού να πάει παρά πίσω στο πατρικό της. Φοβάται ότι οι προσπάθειές της να ξεχάσει το παρελθόν θα πάνε χαμένες, πόσο μάλλον που θα αντικρίζει τον Μίσα κάθε μέρα. Εκείνος είναι σέξι, έξυπνος, σαγηνευτικός· και, κυρίως, αποφασισμένος να κερδίσει ξανά, με κάθε τίμημα, το κορίτσι που έχασε.

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ

ISBN 978-618-5044-04-6

9 786185 044046

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 18311